

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 198/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň namietaného porušenia čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Prešove a jeho uznesením sp. zn. 2 CoE 116/2013 z 27. júna 2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 4 Er 180/2007 z 19. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a zároveň aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 2 CoE 116/2013 z 27. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Er 180/2007 z 19. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako oprávnená v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 180/2007. Exekučným titulom bol rozsudok okresného súdu č. k. 3 Cb/9/2006-44 z 28. februára 2007. Okresný súd vydal na základe žiadosti sťažovateľky ako oprávnenej 14. júna 2007 poverenie č. 5710011380 na vykonanie exekúcie ňou zvolenému súdnemu exekútorovi JUDr. Radovanovi Ferencovi. V priebehu vedeného exekučného konania okresný súd na návrh sťažovateľky svojím uznesením č. k. 4 Er 180/2007-15 z 22. februára 2010 rozhodol o zmene exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Ďalším svojím uznesením č. k. 4 Er 180/2007-45 z 18. februára 2013 okresný súd rozhodol o vylúčení súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého

z vykonávania exekúcie a na podklade toho vyzval písomnou výzvou č. k. 4 Er 180/2007-37 z 20. februára 2013 sťažovateľku, aby v lehote 15 dní oznámila nového exekútora, ktorého by okresný súd mohol poveriť vykonaním exekúcie na okresnom súde vedenej pod sp. zn. 4 Er 180/2007. Na túto písomnú výzvu sťažovateľka nereagovala a v dôsledku toho okresný súd rozhodol svojím napadnutým rozhodnutím o vyhlásení vedenej exekúcie za neprípustnú a jej zastavení podľa § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Krajský súd, na odvolanie sťažovateľky rozhodol svojím napadnutým rozhodnutím o potvrdení prvostupňového rozhodnutia. V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosť k ústavnému súdu.

3. Argumentáciu sťažovateľky v podanej sťažnosti možno zhrnúť do niekoľkých rovin.

3.1. V prvej rovine svojej argumentácie nesúhlasí s vylúčením ňou zvoleného súdneho exekútora z exekúcie, v dôsledku čoho sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 47 charty, keď tvrdí, že „... postup všeobecného súdu v konaní ako aj samotné rozhodnutie... súdu, nelegitímne a nelegálne limitovali práva oprávneného, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné. Je tomu tak preto, že všeobecný súd:

a) bez toho aby upovedomil oprávneného o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010-37 - z ktorého zjavne súd vychádzal;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy oprávneného alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil oprávnenému s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení oprávneného, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie svojej pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom - JUDr. Rudolfom Krutým.“.

3.2. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „Všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva oprávneného takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1. Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku oprávneného existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku oprávneného o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Oprávnený mal teda v zmysle článku č.20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.“.

3.3. V ostatnom sťažovateľka namieta aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru tvrdiac, že „Oprávnený, aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Oprávnený však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie s oprávneným nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.“.

4. V nadväznosti na svoju argumentáciu sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv postupom a napadnutým rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu, ktoré ďalej zruší a predmetnú právnu vec vráti na ďalšie konanie, prizná jej primerané finančné zadost'učinenie a úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím okresného súdu

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podanú sťažnosť v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu

9. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, obdobne aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Krajský súd v uznesení sp. zn. 2 CoE 116/2013 z 27. júna 2013 v podstatnom uviedol:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že uznesením č. k. 4Er/180/2007-15 zo dňa 22. 02. 2010 súd vyhovel návrhu oprávneného na zmenu exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava.

Uznesením č. k. 4 Er/180/2007-45 zo dňa 18. 02. 2013 JUDr. Rudolfa Krutého z vykonávania predmetnej exekúcie vylúčil. Prípisom č. k. 4 Er/180/2007-37 zo dňa 20. 02. 2013 vyzval oprávneného, aby v lehote 15 dní oznámil súdu nového exekútora, ktorého má súd poveriť vykonaním exekúcie. Na túto výzvu oprávnený do vydania napadnutého rozhodnutia nereagoval.

Odvolaací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že bolo povinnosťou oprávneného navrhnúť nového exekútora, ktorý má v exekúcii pokračovať, ak dôjde k vylúčeniu exekútora, ktorý exekúciu vedie. Keďže oprávnený meno nového exekútora neoznámil, chýba tu jeden z predpokladov vedenia exekúcie, teda jej vykonávateľ a ide o konanie na návrh.

Nakoľko bol pôvodný exekútor navrhnutý oprávneným vylúčený v štádiu po udelení poverenia a oprávnený neoznámil meno nového súdneho exekútora, súd prvého stupňa rozhodol správne, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.“

12. Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 CoE 116/2013 z 27. júna 2013 s uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Er 180/2007 z 19. apríla 2013 považoval ústavný súd za potrebné v podstatnom uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorom okresný súd dôvodil:

„Podľa § 57 ods. 1 písm. g) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Jedným z predpokladom vedenia exekúcie je jej vykonávateľ, teda súdny exekútor. Voľba exekútora je na oprávnenom. Uvedené sa premieta jednak do možnosti vybrať si exekútora, ktorému podá návrh na vykonanie exekúcie, ako aj do možnosti navrhnúť zmenu exekútora v prípade nespokojnosti s postupom exekútora, ktorý exekúcie vykonáva. Zároveň však z tohto vyplýva aj povinnosť oprávneného navrhnúť nového exekútora, ktorý má v exekúcii pokračovať, ak dôjde k vylúčeniu exekútora, ktorý exekúciu vedie. Ak oprávnený meno nového exekútora neoznámil, chýba tu jeden z predpokladov na vedenie exekúcie, teda jej vykonávateľ. Ak je pôvodný exekútor navrhnutý oprávneným vylúčený v štádiu po udelení poverenia a oprávnený neoznámil meno nového exekútora, ktorého navrhuje, aby exekúciu viedol, súd nemá inú možnosť, ako vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju

(keďže proti výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú nie je prípustné odvolanie, súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju jedným uznesením v súlade so zásadou hospodárnosti).

O trovách exekúcie súd rozhodol podľa § 200 ods. 2 zák. č. 233/95 Z. z. tak, že ich súdnemu exekútorovi nepriznal, pretože tento na výzvu súdu nepredložil ich špecifikáciu.“

13. Podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov... Podľa § 29 Exekučného poriadku exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38) a ktorého jej vykonaním poverí súd... Podľa § 30 ods. 11 Exekučného poriadku ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku sa exekučné konanie začína na návrh. Podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44). Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku poveriť exekútora vykonaním exekúcie a konať ďalej ako exekučný súd je príslušný okresný súd... Podľa § 46 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor poverený vykonávaním exekúcie sa postará o jej vykonanie. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu súd vyhlási za neprípustnú, pretože tu je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

14. Jadrom sťažovateľkiných námietok je predovšetkým postup všeobecných súdov spočívajúcich v konečnom dôsledku vo vylúčení sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora z vykonávania exekúcie, a to z dôvodu jeho predpojatosti voči účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 180/2007 a taktiež

vo vyhlásení vedenej exekúcie za neprípustnú a jej zastavení podľa § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podanej sťažnosti týkajúca sa sťažovateľkou prejaveneho nesúhlasu s vylúčením ňou zvoleného súdneho exekútora JUDr. Krutého z vykonávania exekúcie je v podstate totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal

v uplynulom období. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov v jednotlivých prípadoch, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch už ňou podaných sťažností v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade tejto sťažnosti. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. IV. ÚS 157/2012 z 22. marca 2012, I. ÚS 220/2012 zo 16. mája 2012, III. ÚS 445/2012 z 12. septembra 2012...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia.

17. Na doplnenie svojej argumentácie a vyjadrujúc sa k zastaveniu exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku ústavný súd konštatuje, že nezistil, aby napadnuté rozhodnutie a postup krajského súdu boli svojvoľné a že by tak zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu náležite odôvodnené. Inými slovami, krajský súd konal a postupoval na podklade zákonných zmocnení (pozri bod 13), ako aj na podklade samotnej skutočnosti, že sťažovateľka ako oprávnená napriek riadnej písomnej výzve okresného súdu neuviedla iného exekútora, ktorého by okresný súd mohol poveriť/poveril vykonaním exekúcie v sťažovateľkinej právnej veci. Krajský súd v odvolacom konaní sa teda stotožnil s právnym názorom okresného súdu, na doplnenie správnosti ktorého predostrel ďalšie svoje dôvody a stanoviská, ktoré vychádzali z platnej legislatívy. Podľa názoru ústavného súdu teda krajský súd konal v medziach svojho zákonného zmocnenia, vychádzal len

z platnej právnej/zákonnej úpravy, ktorú aplikoval na konkrétne podmienky sťažovateľkinej právnej veci, a neopomenul aj náležite a podrobne odôvodniť, resp. vysvetliť svoje právne stanoviská pri jej interpretácii, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty). Na základe uvedeného preto ústavný súd pristúpil k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľky v tejto jej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. V súvislosti so sťažovateľkou predostretým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd pripomína, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 47 charty nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

19. Ústavný súd taktiež po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy (v danom prípade ustanovenia Exekučného poriadku). Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Sťažovateľka taktiež namietala porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a porušenie zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru, ktoré odôvodňovala tým, že mala v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ňou zaobchádzané odlišne, súd konal bez jej vedomia a pod... Z uvedeného vyplýva, že porušenie označených článkov ústavy a dohovoru sťažovateľka spája s porušením svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces (čl. 47 charty), ktorého porušenie však ústavný súd v postupe a rozhodnutí krajského súdu nezistil, a preto nemohol konštatovať ani porušenie zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označených článkov ústavy, dohovoru a charty a namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej ostatnej časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody a predostretú argumentáciu ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť námietok sťažovateľky voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, v dôsledku čoho rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 CoE 116/2013 z 27. júna 2013 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014

